

ХРИСТО ЯСЕНОВ

ЗАКЛЮЧЕНА ДУША

Част 1 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Стои една старинна кула край морето
през тъмни вечери и утрини прозрачни —
и там ридай заключена душата и сърцето
сред хладните стени и сводовете мрачни.
А светло е, и греят във пространства необятни,
но зная аз, че няма кой вратата да отвори,
защото бог захвърли ключовете златни
на тъмното море сред водните простори.*

2

*Аз нямам дом, където бездомен да почина,
ни пролетни градини в предутринна роса —
и аз съм като странник без подслон и родина,
и страдам под покроба на всички небеса.
И страдам до умора, че ти си вечно с мене
и тровиш всяка мисъл, и тровиш всеки блен,
ти — сянка неразделна, невяра и съмнение,
ти — вечната загадка на всеки минал ден.*

3

*Небето пак очи за сън притвори:
звезди и нощ, и скръб, и самота...
И викнал бих, но кой ще ми отвори,
но кой ще чуй от мъртвите в света?
И викнал бих, но страшно ми е мене,
че тъмната пустиня няма слух.
А по-добре е в жажда и съмнение
да чезна тъй безропотен и глух.*

4

*И ти недей дохожда, царице непозната,
ти — мълния и пролет, горение и плам:
под тихото смирение на късната позлата
аз искам да живея безропотен и сам.*

*И ти недей дохожда сред сънните покои:
аз искам да живея с притворени очи
и мирно да сънувам желанията свои
под златното сияние на късните лъчи.*

5

*В предсмъртен сън люлее се зората,
безшумен здрач излеко вей и пада.
Аз болен съм и сецам си душата —
и сецам я без въздух и прохлада.
И пролет мене нивга не полъхна,
че в тежък сън нерадости сънувах.
Но, божже, ах, да можех да заглъхна,
и никого, и нищо да не чувах!*

6

*Денят ме отминава със сълзи на очите,
замислен и печален, в предчувствия и страх
че тъмен бог отново разсипва над горите
на тъмни теменуги загадъчния прах.
Денят ще свечерее. Над мене ще се стъмни,
че морна ноц ще спусне разгърнато крило
и мисли безотрадни, мъчителни и тъмни,
отново ще набръчкат набръчкано чело.
И плахо ще погледна на запада в мъглата,
и горко ще заплача завинаги пленен,
че нейде надалеко умряла е зората,
а може би със нея най-хубавият ден.
Денят ме отминава със сълзи на очите,
замислен и печален, в предчувствия и страх
че тъмен бог отново разсипва над горите
на тъмни теменуги загадъчния прах.*

7

*Досаден гнет и непритворна жажда
обсажда моите химни и моления —*

*и сякаш в мен умира и се ражда
плачът на много, много поколения.
И аз горя, и гасна, и живея,
като затворен рицар в неизбежност —
и плача смъртно, плача и се смея —
и моят смях е пълен с безнадеждност.
Издигна ли се — земна скръб ме трови,
а морен взор сълзите не задържа —
и аз усещам някакви окови,
които сякаш няма да развържа.*

8

*Когато здрач прибули теменугите
и твоят ден за скърби свечери,
ти затвори душата си за другите
и в себе си утеха намери!
И в бездната на тъмните страдания
разпъвай своята мъка и плачи!
Но в шумний хор на людските ридания
ти своята нерадост премълчи!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.